

Sygn. akt II Ka 135/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Krystyna Świącicka (spr.) SSO Teresa Zawislak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014 r.

sprawy **Ł. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 291 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 stycznia 2014 r. sygn. akt VII K 637/13

w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że uznaje, iż czyn przypisany oskarżonemu Ł. K. stanowi wykroczenie z art. 122 §1 kw i na podstawie tegoż przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 zł; w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa 210 zł tytułem kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt II Ka 135/14

UZASADNIENIE

Ł. K. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym dniu, po 10.06.2013 r. w S., woj. (...), nabył od nieustalonej osoby telefon komórkowy m-ki S. (...) o nr (...) wartości 400 zł, za 100 zł, wiedząc że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał oskarżonego Ł. K. za winnego dokonania zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk i za czyn ten, na podstawie art. 291 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby; na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych; zasądził

od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zwrotu części kosztów postępowania oraz kwotę 240 złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk prokurator wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 kk, polegającą na skazaniu oskarżonego na podstawie tego przepisu w sytuacji gdy czyn przypisany Ł. K. zaliczany jest do kategorii przestępstw przepołowionych, a wartość mienia – telefonu nabytego przez oskarżonego wynosi 400 zł, co obecnie stanowi wykroczenie.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Na rozprawie odwoławczej prokurator poparł apelację i zmodyfikował zawarty w niej wniosek, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu jako wykroczenia z art. 122 § 1 kw i wymierzenie mu na tej podstawie kary grzywny w wysokości 600 złotych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora jest w pełni zasadna i zasługuje na uwzględnienie, dlatego też Sąd Odwoławczy – zgodnie z wnioskiem skarżącego sformułowanym w toku rozprawy – dokonał koniecznej zmiany orzeczenia Sądu I instancji.

Zgodzić się należy z zarzutem apelacyjnym, iż Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokując w niniejszej sprawie dopuścił się obrazy prawa materialnego, albowiem niezasadnie przypisał oskarżonemu występki z art. 291 § 1 kk, podczas gdy czyn ten w rzeczywistości stanowi wykroczenie określone w art. 122 § 1 kw.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Rejonowy I instancji rozpoznając niniejszą sprawę, prawidłowo, w oparciu o zgromadzone w toku postępowania dowody, ustalił stan faktyczny, który pozwolił na przypisanie Ł. K. winy. Zastrzeżenia budzi jedynie stanowisko tegoż Sądu w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Niewątpliwie ocena prawna czynu stanowiącego paserstwo wymaga uwzględnienia wartości mienia będącego przedmiotem tego czynu, albowiem w obecnym stanie prawnym (i obowiązującym także w czasie orzekania przez Sąd I instancji) zachowanie sprawcy polegające na nabyciu rzeczy, o której wiedział on, że pochodzi z kradzieży lub z przywłaszczenia, jeżeli wartość tej rzeczy nie przekraczała 1/4 minimalnego wynagrodzenia – stanowi nie przestępstwo z art. 291 § 1 kk, a wykroczenie określone w art. 122 § 1 kw. Stosownie zaś do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074), z dniem 1 stycznia 2014 roku wysokość tego wynagrodzenia została określona na kwotę 1680 złotych. A zatem w sytuacji nabycia przez sprawcę pochodzącej z kradzieży bądź z przywłaszczenia rzeczy o wartości równej lub mniejszej niż 420 złotych, jego czyn można rozpatrywać jedynie w kategoriach wykroczenia z art. 122 § 1 kw.

W niniejszej sprawie bezspornie ustalono, że wartość nabytego przez oskarżonego telefonu, o którym wiedział on, że pochodzi z kradzieży, wynosiła 400 złotych. W związku z powyższym Sąd Rejonowy winien był uwzględnić tę okoliczność i – zgodnie z ustawą obowiązującą w czasie orzekania – przypisać mu czyn zakwalifikować nie jako występki z art. 291 § 1 kk, ale jako wykroczenie z art. 122 § 1 kw. Uchylenie to Sąd I instancji zauważył i dał temu wyraz w uzasadnieniu orzeczenia. Wobec powyższego Sąd Odwoławczy dokonał korekty zaskarżonego wyroku w tym zakresie i jednocześnie orzekł wobec Ł. K. karę grzywny w wysokości 600 złotych. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 33 kw. Biorąc pod uwagę okoliczności w jakich oskarżony nabył pochodzący z kradzieży telefon i stosunkowo niski stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także zważywszy na uprzednią karalność Ł. K. (za przestępstwo przeciwko mieniu) oraz jego sytuację rodzinną i materialną (nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie pracuje nigdzie na stałe, podejmuje prace dorywcze), Sąd uznał, że grzywna

w wysokości 600 złotych w dostateczny sposób zapewni realizację celów kary i ugruntuje u obwinionego przekonanie o nieopłacalności naruszania norm prawa karnego.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o przepisy art. 118 § 1 kpw oraz art. 119 kpw w zw z art. 627 kpk i art. 634 kpk. Na koszty te składają się zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych za postępowanie przed Sądem I instancji oraz 50 złotych za postępowanie przed Sądem II instancji, ustalone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienia postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269). Ponadto nałożona została również opłata – 60 złotych – zgodnie z art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.